

UN REGISTRU DE KADIU (SIDJIL) DIN 1673–1675 DESPRE SATELE DIN SANDJAKUL CARANSEBEȘ ȘI LUGOJ

Cristina FENEȘAN

Este știut, că așezarea omenească exprimă și fixează relația de determinare stabilită între factorii geografici, istorici și un anumit grup sau comunitate umană. Pentru epoca stăpânirii otomane în Banatul de munte, cercetarea geografiei populației și așezărilor omenești în evoluția lor istorică, determinate de constantele existente în aspectele mediului înconjurător, respectiv de geografia fizică, s-a întemeiat pe datele rezultate din investigarea registrului inedit al kadiului de Caransebeș și Lugoj din anii 1084–1085 H (1673–1675)¹. Informațiile dobândite pe această cale au fost coroborate cu toponimia și cu structura geomorfologică a regiunii din sud-vestul României. De altminteri, știrile cuprinse în acest izvor istoric privesc o zonă cu o varietate de forme de relief – Banatul Caransebeșului și Lugojului, care i-a aparținut principatului autonom al Transilvaniei între 1554 și 1658, după aceea fiind înglobat ca sandjak, unitate administrativ-militară, în vilayetul Timișoara.

Faptul că partea de munte a Banatului a putut rezista un timp în fața expansiunii otomane s-a datorat tocmai particularităților sale morfologice de teren². Astfel, în Banatul Caransebeșului și Lugojului s-au reunit câmpia care pătrunde în răsărit, pe valea largă a Timișului, până dincolo de Lugoj, dealurile piemontane ale Lugojului, precum și depresiunea-culoar Caransebeș-Mehadia, cunoscută și sub numele de Culoarul Timiș-Cerna, cu prelungirea ei estică în lungul Bistrei. Cercetarea formelor de relief, a sistemului hidrografic și a căilor de comunicație din această zonă istorico-geografică dovedește că factorii amintiți au determinat în mod firesc repartiția așezărilor omenești și densitatea populației lor. Aceeași concluzie se desprinde din analiza documentelor transcrise în registrul kadiului de Caransebeș și Lugoj, care atestă menționarea neîntreruptă a unui număr de 88 de așezări omenești impuse la plata capitației și a unor dări extraordinare de către autoritățile otomane. Este vorba de așezările situate între Sâlha, luată ca extremitate de nord-est, și Domașnea cu Cănicea, considerate ca limită de sud³.

Acest mod de delimitare nu a fost o simplă întâmplare și doar un rezultat al procesului de cucerire a Banatului de câmpie din anul 1552, ci reprezintă o acțiune cumulativă a factorilor istorici, geografici și demografici. În mod firesc și în același timp necesar, recenzorii au respectat în primul rând unele constante ale mediului geografic atunci când au delimitat teritoriile ocupate de armata otomană, respectiv acea parte din Banatul Caransebeșului și Lugojului obținută de Petru Petrovici de la Poartă în anul 1554⁴. Concluzia se desprinde din reconstituirea hotarului care a

¹ Török kéziratok, Qu. 62.

² Călinescu/Coteș 1955, p. 413–415, p. 480–481; Herscovici/Ghibedea 1974, p. 11; Badea/Bugă 1983, p. 185, p. 623–624.

³ Török kéziratok, Q. 26, f. 7.

⁴ Lukinich 1918, p. 139. Este vorba de Caransebeș și Lugoj, de cetatea Jdioara cu localitățile Măcicaș (Macskás),

despărțit, în zona Banatului, principatul autonom al Transilvaniei de vilayetul Timișoara, întemeiat în 1552. Cu Sâlha începe hotarul dinspre nord al principatului autonom, care continuă pe la Nevrincea, Valea Lungă, Ezeriș, Harmadia, Cireșu Timiș, Criciova, pe Valea Nădragului până la vârful Padeș și mai departe, până la muntele Rusca⁵. Amplasarea deosebită pe pragul cristalin de la Domașnea, având funcția dublă de trecătoare (pas) cunoscută și sub numele de Poarta Orientală, și de cumpănă a apelor dintre bazinele Cernei și Timișului, înscrie satul Domașnea și cătunul său Cănicea drept extremități ale hotarului de sud. Acesta pornea de la Rusca, trecând prin Domașnea-Cănicea până la Verendin și Luncavița⁶. Prin urmare, succesiunea firească a formelor de relief a determinat și ocrotit repartiția densității populației românești. Câmpia înaltă a Timișului, sub forma unui golf bifurcat⁷ care pătrunde adânc până dincolo de Lugoj, a despărțit două subregiuni: Dealurile Pogănișului, situate pe latura nordică a Munților Banatului, și Dealurile piemontane ale Lugojuului, delimitate de cursul râurilor Bega și Timiș, ca unități marginale ale masivului Poiana Ruscăi, clădit din material aluvionar adus din munți⁸. Zona de contact dintre câmpie și deal, depresiunea Timișului, parte integrantă a Culoarului depresionar Timiș-Cerna, împreună cu sistemul hidrografic bogat reprezentat de bazinul Timișului, alcătuiesc, laolaltă cu drumul care unește prin Poarta Orientală Europa Centrală cu cea răsăriteană, acele constante necesare menținerii locuirii neîntrerupte a celor 88 de așezări înregistrate de autoritățile otomane în anii 1673–1675.

Distribuirea așezărilor omenești s-a aflat în strânsă legătură cu respectarea particularităților sistemului hidrografic amintit și a configurației geografice definite de Depresiunea și Câmpia Timișului. Amplasarea și frecvența satelor a urmat așadar Valea Timișului, luând ca punct de pornire înspre nord, spre vărsarea sa, cumpăna apelor de la Domașnea, precum și sistemul de afluenți ai aceluiași râu. Șirului de așezări omenești situate în dreapta și în stânga râului Timiș, între Lugoj și Domașnea, considerate și de autoritățile otomane ca puncte extreme de nord și de sud, i se adaugă o seamă de sate și cătune. Acestea pătrund adânc, ca o dantelă, pe cursul afluenților Timișului, fiind amplasate de obicei în zona de contact a câmpiei înalte subcoliniare și a depresiunii cu dealul⁹.

În modul de enumerare și grupare a așezărilor omenești împreună cu numărul lor de unități fiscale de tipul *hane*, adică gospodării, listele de contribuabili impuși unor sarcini fiscale, care au fost transcrise în registrul kadiului de Caransebeș și Lugoj din anii 1673–1675, au respectat întocmai aceste particularități. În ceea ce privește *hane*-ul, codurile de legi (*kanunname*) promulgate în 1554 pentru sandjakurile Timișoara și Lipova l-au asimilat unei singure unități economice, gospodăriei, iar nu familiei, dat fiind că a reunit uneori mai multe familii¹⁰.

Din transcrierea datată între 17 și 27 iulie 1673 a listei satelor supuse plății capitației (*djiziya*) din *kazaua* (circumscripția financiară) Caransebeș – Lugoj, întocmit anterior datei amintite, reiese faptul că, după fixarea punctelor extreme (Caransebeș și Slatina Timiș), așezările omenești

Tincova Zăguzeni, Ruginosu, Mal, Glimboca, Rawna, Obreja, Vărciorova, Apadia, Mehadia, Visag, Cuptoare, Globurău, Cseba.

⁵ Lukinich 1918, p. 361.

⁶ Lukinich 1918, p. 361.

⁷ Herscovici/Ghibedea 1974, vol. I, p. 11.

⁸ Călinescu/Coteț 1955, p. 481; Bugă/Badea 1983, p. 623–624.

⁹ Călinescu/Coteț 1955, p. 413 și p. 415. Pentru rolul jucat de liniile și zonele de contact munte – depresiune, munte – câmpie piemontană în distribuția așezărilor omenești în spațiu, vezi Conea 1937, p. 60 și Băcănarul/Ghercec 1969, p. 220.

¹⁰ Feneșan 1979, p. 338: „Sânt însă frați, fii și tați care se află înlăuntrul acelei case, unde fiecare în parte își ține bucatele, grânele și mărfurile, de la fiecare în parte să se ia 106 denari ca haraci”, prevedere identică și în *kanunname*-ul din 1554 promulgat pentru sandjakul Timișoara, vezi Veliman 1985, p. 420.

au fost înregistrate de la sud la nord, de-a lungul malului stâng al Timișului, după cum urmează: orașul (varoș) Sebeș, Slatina (Islatina), Goleț, Petroșnița (Petrosnice), Bucosnița (Bukoșnice), Buchin (Bukin)¹¹. Restul de localități amplasate la vest de Timiș, în zona de contact dintre câmpia înaltă și deal, au fost grupate în funcție de văile și de direcția de vărsare a afluenților râului Timiș (Valea Mare și Rugi), a afluenților Timișului izvorând din Dealurile Sacoș-Zăgujeni. Este vorba de satele Poiana, amplasat pe râul Valea Mare, Rugi și Valea Boului (Vale Bul) de pe valea râului Rugi, Delinești (Danilești), Valeadeni, Brebu, Zorlențu Mare, Dezești (Deçiște), Remetea Pogănici (Remete ma Rogoz) de pe râul Pogănișului¹². În registrul kadiului sunt menționate următoarele așezări situate pe afluenții Timișului care izvorăsc din Dealurile Sacoș-Zăgujeni: Scăiuș (Hiskiyuş), Zorlencior (Izorlince sağır), Zgribești (Izgribește), Mâtnic, Ohaba Mâtnic, Ruginosu (Ruçnos)¹³. Apoi au fost înregistrate localitățile de pe malul stâng al Timișului, între Zăgujeni și Caransebeș, respectiv Zăgujeni (Zagujene), Jupa, Căvăran, Apadia¹⁴, precum și așezările de pe văile afluenților din dreapta Timișului, de la Vălișoara până la Domașnea și Cănicea: Vălișoara, Ilova (Ilhova), Sadova, Armeniș, Feneș, Rusca, Domașnea, și Cănicea¹⁵. După consemnarea cătunului Cănicea, scribul a continuat cu înregistrarea satelor aflate pe malul stâng al Timișului: Verindin, Luncavița, Teregova, Prisian (Persiyan) și Cireșa.

În aceeași ordine, autoritățile otomane au enumerat satele de pe valea Bistrei până la vărsarea sa în râul Timiș: Obreja, Glimboca, Ohaba Bistra, Zăvoi, Voislova (Vislova), Cireșu Bistra (Çireş Bistir), Ciuta (Çute), Valea Mare¹⁶, împreună cu localitățile amplasate între văile Bistrei și ale apei Bolvașniței: Var, Zervești, Ruieni împreună cu Dalci (Rin ma Dalç), Zlagna (Izlatna), Turnu (Turna), Bolvașnița, Cârpa, Vârciorova, Borlova, Maciova (Maçova), cu Prisaca¹⁷. Și așezările din zona Lugojului au fost înregistrate parcurgându-se cursul firesc al afluenților din stânga râului Timiș, din punctele cele mai îndepărtate spre cele mai apropiate. Autoritățile otomane au luat orașul Lugoj ca punct de plecare pentru încadrarea localităților din jurul său în două grupe distincte. Drept urmare, în prima grupă s-au înscris așezările de la Sâlha, Boldur, Sinersig (Sinesik), Hodoș, Herendești (Herendește), Visag (Visaka) și Sacoșu Turcesc, în timp ce în a doua grupă s-au aflat satele Lugojel, Oloșag, Biniș și Turnițe (probabil Tornyafalva, localitate azi dispărută), Honorici, Dragomirești și Valea Mare¹⁸.

Disponerea pe hartă a celor 88 de localități supuse unor sarcini fiscale de către autoritățile otomane ne arată, că densitatea de locuire descrește în raport cu obstacolele pe care le reprezintă formele accidentate și înalte de relief. Zonei de contact între câmpia înaltă și deal i-a fost propriu tipul de sat răsfirat, având un număr scăzut de unități fiscale de tipul *hane*. Din punct de vedere demografic, *hane*-ul reprezintă o unitate fiscală variabilă¹⁹ în funcție de diferitele regiuni ale Imperiului otoman, de impunere la plata capitației (*djiziye*) sau la plata dărilor extraordinare (*avarizul*) sau, în cazul nostru, *bedel-i-nüzül*, prin care s-a asigurat și plata salahorilor însărcinați cu trecerea corăbiilor cu provizii prin Porțile de Fier ale Dunării²⁰.

¹¹ Török kéziratok, Qu. 26, f. 7.

¹² Török kéziratok, Qu. 26, f. 8 a, p. 40.

¹³ Török kéziratok, Qu. 26, f. 8 a, p. 40.

¹⁴ Török kéziratok, Qu. 26, f. 8 a, p. 40.

¹⁵ Török kéziratok, Qu. 26, f. 8 a, p. 40.

¹⁶ Török kéziratok, Qu. 26, f. 8 a, p. 40.

¹⁷ Török kéziratok, Qu. 26, f. 8 a, p. 40.

¹⁸ Török kéziratok, Qu. 26, f. 8 a, p. 40.

¹⁹ Pentru caracterul său variabil, vezi discuția la Nejat Göyünç, Hâne deyimi hakkında, în *Tarih Dergisi* 1979, p. 332–334.

²⁰ Török kéziratok, Qu. 62: listele satelor impuse la impozitul bedei-i-nüzül pentru plata salahorilor, liste întocmite între 17–27 iulie 1673, la 11 noiembrie 1673 și 8 martie 1674, la f. 7–8 a, 27 a-b și 32–33.

Interesant este faptul, că o serie de așezări, ca de pildă Ezeriș, Remetea Pogănici, Ruginosu, Căvăran, Apadia, Prisian, Voislova, Cireașa Bistra, Ohaba Pogănici, Dragomirești, Valea Mare-Pogănici au fost înregistrate numai cu câte un sfert de unitate fiscală *hane*²¹. O astfel de situație s-ar explica fie prin furnizarea forței de muncă necesară trecerii corăbiilor otomane cu provizii prin Porțile de Fier, fie prin depopulare sau subînregistrare în urma sustragerii locuitorilor de la recesământul fiscal. În condițiile în care *hane*-ul a fost o unitate fiscală cu caracter variabil din punctul de vedere al coeficientului său demografic, am optat pentru un multiplu de cinci persoane, stabilit de Ö. L. Barkan²² în studiile sale de demografie istorică. Un simplu calcul efectuat cu ajutorul acestui coeficient scoate în evidență lipsa unui număr de peste 44 persoane din cele 11 localități amintite în cazul subînregistrării sau al depopulării.

Încorporarea Banatului Caransebeșului și Lugojului în *vilayetul* Timișoara în anul 1658 a dus la depopularea orașului Caransebeș și a satelor aflate la hotarele cu principatul autonom al Transilvaniei. De altminteri, dimensiunile înregistrate de acest fenomen au devenit o preocupare cu totul îndreptățită a autorităților otomane. De aceea, printre condițiile impuse în 1658 fostului ban Acațiu Barcsai la cedarea Banatului Caransebeșului și Lugojului s-a aflat restituirea țăranilor refugiați în principatul autonom al Transilvaniei: „...se vor înapoia și toate raialele care au plecat din satele de la serhat (hotar) și s-au supus celui din Transilvania”²³. Și după încheierea domniei principelui Acațiu Barcsai (1660) fenomenul de depopulare a persistat, contribuind la o scădere a veniturilor fiscului otoman, transformate în mare parte în *vakîf* (fundatie pioasă). După încorporarea Caransebeșului și Lugojului în hotarele *vilayetului* Timișoara, *kharadj*-ul lor și-a redobândit vechea menire atribută în 1552, cea de a fi *vakîf* pentru săracii aflați în cele două orașe sfinte, Mecca și Medina. Mai reamintim faptul că, în 1658, marele vizir Köprülü Mehmet pașa le făgăduise locuitorilor din Caransebeș retragerea nestingherită în schimbul predării cetății fără vărsare de sânge²⁴. Făgăduiala marelui vizir s-a aflat însă în toată contradicție cu condiția impusă lui Barcsai, de a-i preda pe țăranii din satele de la hotar, care se refugiaseră în Transilvania. Menționată de cronicile otomane, condiția amintită a fost invocată ulterior ca argument principal în corespondența beilerbeiului de Timișoara cu principele Mihai Apafi I. Drept urmare, beilerbeiul i-a cerut principelui ardelean, la 19 mai 1673, ca „în cazul în care raialele (țăranii) aparținând sus-numitului *vakîf* și care sunt prezente în acea parte s-ar ivi în orice număr, să fie predate zabitului suspomenitul *vakîf*”²⁵. Pentru autoritățile otomane cererea era cu atât mai însemnată, cu cât o cantitate de 10 poveri de aspri, corespunzând unui milion de aspri din *kharadj*-ul plătit atât de Caransebeș cât și de Lugoj fusese suma rânduită *vakîfului* pentru săracii din Mecca și Medina²⁶.

Fără îndoială că și expedițiile din anii 1659 și 1660 au contribuit, la rândul lor, la o depopulare a așezărilor omenești, dacă avem în vedere urmările imediate ale deplasării efectivelor otomane de la Caransebeș spre Poarta de Fier a Transilvaniei (1659) și ale pătrunderii unor cete dornice să prade principatul autonom al Transilvaniei.

Reconstituirea peisajului antropogeografic din sandjakul Caransebeșului și Lugojului scoate în evidență în primul rând stabilitatea și continuitatea așezărilor omenești aflate în strânsă legătură cu diversitatea și frecvența formelor înalte de relief. Tocmai aceste particularități de

²¹ Török kéziratok, Qu. 62, f. 7–8 a, 27 a-b.

²² Coeficient stabilit de Barkan 1951, p. 11, p. 12; Barkan 1958, p. 9–36. Același coeficient este folosit și de Géza în *Analiza situației sociodemografice a sandjakului Simontornya în secolul al XVI-lea*, vezi Gemil 1982, p. 310.

²³ Naima/Tarih 1980, p. 345, p. 120; text reluat de Silahdar/Guboglu 1974, p. 301.

²⁴ Szilágyi/Szilágy 1867, p. 169–170.

²⁵ A. N. I. C. B., Colecția documente turcești, XXVI/2242.

²⁶ Evliya 1976, p. 534.

situare geografică și strategică, la care se adaugă durata redusă a ocupației otomane neîntrerupte (1658–1688), explică faptul că, în timpul stăpânirii otomane în fostul Banat al Caransebeșului și Lugojului fenomenul de depopulare nu a atins proporții mari. Odată cu descoperirea și publicarea condicii de recensământ (*tahrir defteri*) sau a unui alt izvor otoman cu caracter statistic al sandjakului Caransebeș și Lugoj va putea fi verificată teza vehiculată în alte istoriografii²⁷ și emendată mai apoi²⁸, potrivit căreia colonizarea cu elemente turco-islamice (oșteni, meșteșugari) a urmat numai linia conturată de fortificațiile principale Ineu, Arad, Lipova, Timișoara, și Orșova.

Bibliografie

- A. N. I. C. B = Arhivele Naționale Istorice Centrale București, Colecția Documente turcești, XXVI/ 2242.
- Barkan 1951 = Ö. L. Barkan, Tarihi demografi araştırmaları ve Osmanlı tarihi, în *Türkiyat Mecmuası* vol. X, 1951.
- Barkan 1958 = Ö. L. Barkan, Essai sur les données statistiques des registres de recensement dans l' Empire Ottoman aux XV et XVI siècles, în *Journal of Economic and Social History of the Orient*, vol. I, 1958.
- Băcănaru/Ghercec 1969 = I. Băcănaru, I. Ghercec, Harta așezărilor omenesti atestate în mileniul al 12-lea în Banatul românesc. Constatări și interpretări geografice, în *Studii și cercetări de geologie, geofizică, geografie*, seria Geografie, vol. XVI (1969), nr. 2.
- Bugă/Badea 1983 = ed. Badea L. Bugă D., *Geografia României*, vol. I, *Geografia fizică*, Editura Academiei Române, București, 1983.
- Călinescu/Coteț 1955 = R. Călinescu, P. Coteț, *Geografia fizică a R.P.R.*, București, 1955.; *Geografia județului Timiș, vol. I: Prezentarea cartografică*, Timișoara, 1974.
- Conea = I. Conea, Geografia satului românesc (Așezare, formă, structură), în *Sociologie românească*, anul II, nr. 2–3, februarie-martie, București, 1937
- Evlia 1976 = Evliya Celebi, *Seyahatname*, vol. VI, ed. trad. M. M. Alexandrescu-Dersca Bulgaru, M. Mehmet, *Călători străini despre Țările Române*, vol. VI, București, 1976.
- Fekete 1949 = L. Fekete, Osmanlı Tarihi ve Macarlar 1366–1699, în *Bellefen*, vol. 13, 1949, nr. 52.
- Feneșan 1979 = Cristina Feneșan, Instaurarea dominației otomane în ținutul Lipovei în lumina codului de legi (kanunname) din 1554, în *Studii și comunicări de istorie*, Caransebeș, 1979.
- Gemil 1982 = T. Gemil, Seminar de paleografie și diplomatică turco-osmană, în *Revista Arhivelor*, vol. XLIV, 1982, nr. 3.
- Göyünç 1979 = Nejat Göyünç, Hâne deyimi hakkında, în *Tarih Dergisi*, 1979, nr. 32.
- Halasi – Kun 1964 = T. Halasi – Kun, Sixteenth Century Turkish Settlements in Southern Hungary, în *Bellefen*, vol. 28, 1964, nr. 109.
- Lukinich 1918 = I. Lukinich, *Erdélyi területi változásai a török hódítás korában*, Budapesta, 1918.
- Naima 1980 = M. Naima, *Tarih*, vol. VI, ed. trad. M. Mehmet, *Cronici turcești privind Țările Române*, vol. III, București, 1980.
- Naima Silhadar 1974 = Silahdar Findiklili Mehmed Aga, *Zeyl-i Fezelke*, ed. M. Guboglu, *Cronici turcești privind Țările Române*, vol. II, București, 1974.
- Sziládyi 1867 = A. Sziládyi, *Török magyarkori állam-okmánytár*, vol. VII, Pesta, 1867.
- Török kéziratok, Qu. 26. = *Könyvára Keleti gyűjtemény*, Budapesta, Török kéziratok, Qu. 62 (Biblioteca Academiei Maghiare de Științe, Colecția orientală, Manuscrise turcești).
- Veliman 1985 = V. Veliman, Documente turco – osmane privind vilaietul (eialetul) Timișoara, în *Revista Arhivelor*, vol. XLVII, nr. 4, 1985.

²⁷ Fekete 1949, p. 733.

²⁸ Halasi-Kun 1964, p. 72.

VILLAGES SISES AU SANDJAJQ DE CARANSEBEȘ ET LUGOJ
INSCRITES DANS LE REGISTRE DE SON QADI (1673–1675)
(Résumé)

Nous nous sommes efforcées à tirer au clair l'étroite liaison qui s'établit entre les données du milieu géographique, la disposition et maintenance des villages appartenant au sanjaq de Caransebeș et Lugoj d'après le registre (sidjdil) tenu son par qadi entre 1673–1675 (1084–1085). Ce registre se trouve à la collection des manuscrits turcs du Département Oriental de la Bibliothèque de l'Académie Hongroise des Sciences (Magyar Tudományos Akadémia Könyvtára). Des données d'ordre fiscal renfermées par ce registre – c'est à dire des listes dressées pour l'encaissement de la capitation (djiziye) ainsi du bedel-i nüzül, une taxe à titre extraordinaire affectée à la paye des soldes des serahors chargés de faire passer les navires par les Portes de Fer du Danube – il en ressort un nombre de 86 villages et 2 villes soumises aux taxes ottomanes.

Il faut aussi souligner le fait que les listes mentionnées nous dévoilent l'itinéraire et manière dont les recenseurs ont tenu compte de la variété des formes du relief. De plus, la reconstitution du paysage anthropogéographique du sandjaq de Caransebeș et Lugoj fait ressortir avant tout la continuité et la stabilité des villages en étroite liaison avec la variété et la fréquence des différentes formes du relief.

Anexa I

Localitățile²⁹ supuse unor obligații fiscale curente³⁰ și extraordinare³¹ registrate în condica (sicill) kadiului de Caransebeș și Lugoj în anii 1673–1675 (1084–1085 H)³².

²⁹ Redăm în paranteză, atunci când este cazul, forma osmană a numelui localităților respective.

³⁰ Este vorba de giziye (ciziye), de capitație, dare percepută de la bărbații nemusulmani maturi, care se bucurau în schimb de protecția statului islamic. Fiecare caza (kaza), subdiviziune a unui sangeac condusă de un cadiu, avea o condică de gizie în care contribuabilii erau înregistrați nominal, pe localități.

³¹ În cazul nostru se menționează bedal-i-nüzül, dare extraordinară percepută pentru a se asigura aprovizionarea armatei otomane aflată în campanie, precum și plata soldelor salahorilor (serahor) însărcinați cu trecerea corăbiilor cu provizii prin Porțile de Fier Bucova, (Bukova menționată împreună cu Valea Bistrei și cu Voislova), p. 52, 55.

Caransebeș, (varoș Sebeș), p. 7, 19, 32, 40, 54.

Canicea, (Kanije, Kanij), p. 7, 20, 33, 40, 54.

Cireșa, (Cireș Bistir), p. 7, 20, 33, 40, 52, 55.

Cireșu Mic, (Cireș), cătun al satului Criciova (vezi Suci 1967 p. 7, 20, 33, 40, 40, 52, 54).

Ciuta, (Cuta, Cote), p. 7, 20, 33, 40.

Constantin Daicoviciu, fost Căvăran, (Kuvran, Kovran) p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.

Criciova, (Carașova), p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.

Dalci, (Daliç, Dalça), menționat împreună cu satul Ruieni (Rin) p. 20, 33, 40, 55.

Delinești, (Danilește prea forma veche Dalinest, Danileșd și Dăniliești), p. 7, 20, 32, 40, 52, 54.

Dezești, (Desiest, Deçiște), p. 7, 20, 32, 40, 52, 54.

Domașnea, (Tomașne, Domașne), p. 7, 20, 33, 40, 54.

Dragomirești, (Dragomirește) p. 21, 33, 40, 55.

Ezeriș, (Azr, Ezr, Gzr), p. 7, 20, 32, 40, 52, 54.

Feneș, p. 7, 20, 33, 40, 54.

Glimboca, p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.

Goleț, (Golec, Golc), p. 7, 19, 32, 40, 54.

Herendești, (Herendește), p. 21, 33, 40, 55.

Hodoș, lângă Lugoj (Hodș), p. 21, 33, 40, 55.

Honorici, (Honoric), p. 21, 33, 40, 55.

³² Magyar Tudományos Akadémia Könyvtára (Biblioteca Academiei Magheare de Științe) Keleti gyűjtemény. Török kéziratok, Qu. 62.

Iaz, (Yaz), p. 21, 33, 40.

Ilova, (Ilhova preia o formă atestată în actul emis la 1601, ed. De Fr. Pesty, A. Szöenyi Bánság és Szörény varmegye történte, vol. II, Budapesta, 1878, p. 91–92), p. 7, 20, 33, 40, 54.

Jdioara, (Zdvar), p. 40, 52.

Jupa, (Jupe), p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.

- Lugoj, (varoș Lugoj), p. 21, 33, 40, 55.
 Lugojel, p. 21, 33, 40, 55.
 Luncavița, (Luncaviçe), p. 7, 20, 33, 40, 54.
 Maciova, (Maçova), consemnată împreună cu Prisaca, p. 21, 33, 40, 52.
 Mal, p. 40.
 Marga, p. 40.
 Măgura, fosta Crâjm (Karcima), p. 40.
 Măguri, (Măgure), menționată împreună cu Armadia sub formă Harmadiye, p. 21, 40, 55.
 Măru, p. 40.
 Mâtnicu Mare, (Mitnik, Mutnik), p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.
 Nevrincea, (Nevrince), menționată împreună cu Biniș, p. 21, 33, 40, 55.
 Ohaba Bistra, (Ohaba-i Bistir, Ohaba-i Bistre), p. 7, 20, 33, 40, 55.
 Ohaba Mâtnic, (Ohaba-i Mîtnic), p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.
 Obreja, (brej), p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.
 Oloșag, (Oluşag, Oloşak), p. 21, 33, 40, 55.
 Păltiniș, fost Valea Boului, (Vale Bul derivat de la Valeaboul, vezi Suciu 1967, p. 30), p. 7, 20, 32, 40, 52, 54.
 Peștere, Peșterea, (Pistir), p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.
 Petroșnița, (Petroșnice, Petroșniçe, Petrușnice), p. 7, 20, 32, 40, 54.
 Poiana, (Boyaka), p. 7, 20, 32, 40, 52, 54.
 Prisaca, (Visaka), p. 21, 33, 40, 52, 55.
 Remetea-Pogănici, (Remete menționată împreună cu Rogoz), p. 7, 20, 32, 40, 52, 54.
 Rogoz, (Rguj), menționată împreună cu Remete, adică Remetea Pogănici, p. 7, 20, 32, 40, 52; Suciu 1967, p. 395 plasează în mod greșit această localitate dispărută lângă Jupa și Zăgujeni, pornind de la Ruginosu.
 Ruieni, (Rin), menționat împreună cu Dalci în formă Rin ma Daliç, a fost contopit cu satul Turnu-Ruieni, p. 20, 30, 40, 55.
 Rugi, (Ruci, Ruce, Ruçe), p. 7, 20, 32, 40, 52, 54.
 Ruginosu, (Ruginos, Ruçnos, Rasinós, Ruginos), p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.
 Rusca, (Ruska), p. 7, 20, 33, 40, 54.
 Sacoșu Mare, (Sakoç, Sakuş), p. 8, 20, 33, 40, 55.
 Sadova Veche, (Sadava), p. 7, 20, 33, 40, 54.
 Scăiuș, (Hiskiyuş, Iskiyuş, Iskuyuş, Iskivuş), p. 7, 20, 33, 40, 54.
 Sinersig, (Sinesik), p. 8, 21, 33, 40, 55.
 Sâlha, (Sihla, Silha, Aihle), p. 8, 21, 33, 40, 55.
 Slatina-Timiș, Slatina, (Islatina, Islatne), p. 7, 19, 32, 40, 54.
 Teregova, p. 7, 20, 33, 40, 54.
 Tincova, p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.
 Turnu Ruieni, (Torna, Turna, Turke, Turka), p. 8, 20, 33, 40, 55.
 Valea Bistrei, Valea Mare, (Vale Mare), p. 7, 20, 33, 40, 52, 55.
 Valea Mare Pogănici, Valea Mare, (Vale Mare Boganiç), p. 21, 33, 52, 54.
 Valea Timișului, fosta Cârpa, (Kîrpa), p. 21, 33, 40, 55.
 Valeadeni, (Valedin, Verendin), p. 7, 20, 32, 40, 52.
 Var, (Vad), p. 20, 33, 40, 52, 55.
 Vălișoara, (Valişora, Valişor), p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.
 Verendin, p. 7, 20, 33, 40, 54.
 Visag, (Visaka), p. 7, 20, 33, 40, 55.
 Vârciorova, (Vîrçorova) de lângă Caransebeș, p. 21, 33, 40, 55.
 Voislova, (Vislova), menționată împreună cu Valea Bistrei și cu Bucova, p. 7, 20, 33, 40, 52, 55.
 Zăgujeni, (Zagujne, Zaguje, Zagujen), p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.
 Zăvoi, (Zavi), p. 7, 20, 33, 40, 52, 55.
 Zervești, (Zirvește), p. 20, 33, 40, 52, 55.
 Zgribești, (Izgribește), p. 7, 20, 33, 40, 52, 54.
 Zlagna, (Izlatna, Izlatne), p. 8, 20, 33, 40, 55.
 Zlatynyk, (Islatinur), menționat împreună cu Borlova; localitate dispărută care, în 1485, se află în districtul comitatus Karansebes, la nord de Caransebeș, pe lângă Prisaca, vezi Fr. Pesty, A. Szörény., vol. II, p. 506.
 Zorlențu Mare, (Izorlince Kebir, Zorlince Kebir), subordonat orașului Reșița, p. 7, 19, 32, 40, 52, 54.
 Yorlencior, Yorlențu Mic, (Izorlince Sağır, Zorlince Sağır), p. 7, 19, 33, 40, 52, 54.